

GS 927

Fem alldeles nya
Folk- och Kärleks-

Wälsör.

Den Första:
Kärleks-Wisa.

Den unga Hedwig skön etc.

Den Andra:

Min son, mitt swärd jag lemnar dig, etc.

Den Tredje:

Gamla werlden i all heder, etc.

Den Fjerde:

Kärleks-Wisa.

Med ångslan, sorg och stort bekymmer, etc.

Den Femte:

Kärleks-Wisa.

Se blomman uti lunden etc.

N:o 8.

Pris: 2 R. Bk.

1857.

● Raimar.
Tryckt hos D. & A. Westin. 1881.

Den Första.

Den unga Hedwig skön En aftenstund spatsera
Uti den lund så grön, Att sig dermed förlusta
Och höra foglasång Och binda fransar små,
Om Ludwigs sköna arm Hon dem wist binda må.

2. Hon böjde handen ned, En blomma att afbryta,
Som sina blader bar Och ljusligt mände lukta;
Då hon så glad och nöjd Den blomman bruter af,
Var döden sträpt tillreds, Att ända hennes dar.

3. En giftig huggorm sig Odrågeligt upphäufde
Och med sin listighet Sig under blomman dölde,
Att stinga Hedwigs hand Och döra wändan swår,
Då hon sitt unga lif För blomman mista får.

4. Des dömma far och mor försträckte mände
de wara, Då de från rosenlund Ett sorges-
bref fick höra; De tänkte rädda få, Sin un-
ga dotters lif, Men af det ömkligt war.
Hon dignar ner och dör.

5. Ack, Ludwig, Ludwig! Du Wäl sorgen
mände wara, Som nu från Hedwig får
Det sorgesbrevet läsa, Swaruti får att nu
Din unga brud så skön I aften blifwit död
I rosenlunden grön.

6. Han går på kaminaren, På golfwet
att spatsera, Och wrider händerna Och tän-
ker med stor qwida: Ack, Hedwig, Hedwig,
huld! Dig aldrig, aldrig jag Nu mera skåda
får Och hwila i din famn.

7. Hans syster, som der stod Bland flic-
korna på golfvet, Hon sade: "hör, min bror!
Kom hit för sista gången, Och skåda på des
hand, Som ormen stungit har, Den du så
ofta kyst. Den nu omlindad war."

8. Han kastade en blick På Hedwigs
hvita kind Och på den fransen grön Som
pryde hennes tinn; Han klappar henne ömt
Och kysser hennes mund: "O Gud! hör
Du min bön: Tag mig på denna stund."

9. Då flickorna med hast Den fransen
månd frambära, Som Hedwig sjeifwer band
Den sista lefnadsqwällen; Den bands om
hennes arm, Som rund och snöhwit war,
Och tårar trilla ned på fransens fina blad.

10. Nu bäras båda bort I jordens tysta
gömma, Att hvila så med lugn. Du yng-
ling må ej glömma Den trogna flickans
namn; Skrif det i hjertats bok Och läs det
för hwar man, Som tror sig älskas nog.

Den Andra:

Min son, mitt swärd jag lämnar dig, Det
börjar bli för tungt för mig: Tag swärdet
— för det som en man, Och tumla gångar'n
bäst du kan. :/:

2. Dina bröder stupade i frig; Fem sö-
ner friger kostat mig; Din moder längtade
till dem, Och döden förde henne hem. :/:

3. War tapper, manligt flicka dig, Låt
se att du ej swiker mig, Din seghet gör mig
större qwal, Än alla dina bröders tal. :/:

4. Din flicka äfwen trogen blif, Ej mer

än en din kärlek gif, Se ej på hennes skön-
het blott — Må hjertat äfwen wara godt. :/:

5. War trogen emot Kung och land,
Den öfwerwundna råck din hand, Den tapp-
re blott din wänskap gif Och segrare och
hjelte blif. :/:

Den Tredje:

Gamla werlden i all heder, Men den war
dock satans dum; Intet wett och inga seder
I det råa publikum — Man till namnet då
knapt kände Bal, spektakel, spel och flubb,
Hustrun spann och wäfwen wände Och hwar
flicka brukte stubb.

2. Men den nya werlden åter Är en rik-
tig snillewerk, Der man educera låter hwarje
flicka till en tård; Länsherrn och hans Län-
mansdotter, Biskoppen och hans Caplan,
Låsa franska, ha Capotter, Och ta mode som
hurudfan.

3. Gamla werlden för de fröna Säkert
ganika trälig war, Flickan pjåkig som en hö-
na Rodnade för hwarje kart; Älskarn wörd-
nadsfull och slagen, Stod helt stum wid flickans
blick, Och knappt förrän bröllopsdagen Nå-
gon enda kyss han fick.

4. Nya werlden blef det gifwet Att för-
lusta flickor rätt, Ty de dansa genast lifwet
Gladt, bekymmerslöst och lätt. Blygsamhe-
ten är en sabel, Ingen enda tror på den,
Och wid klängen af en sabel Wäckes första
kärleken.

5. Gamla werlden bland meriter Ansåg

frihet utan frus, Och man ströf ej på visiter,
Dag från dag ur hus i hus. Hustrun med
sin man förtroligt Lefde som ett englapar,
Och den ena fann ej roligt Att den andra
borta war.

6. Nya-werlden tror helt annat, På ka-
las är den blott säll, Och man ledsamt har
förbannadt Om man hemma är en qväll.
Fruen och herrn så sällan trivas Uti samma
rum och säng, Och förtroende bortgifwes Att
en pigga eller dräng.

7. Bröder flyttom of till bålen, Tyllom
ewigt våra glas; För vår nya werld går
skålen, Bort med gamla werldens ras. En
förtjenst den likwäl hade, Må wi härma den
ännu — Gamla Götthen alltid sade: Släp
som tio, drick som sju.

Den Fjerde:

Kärleks-Wisa.

Med ångslan sorg och stort bekymmer, jag
mig en Wisa gör, Som ämmas bör hos
dig min wän, intill min bleka död; Gud nå-
de den som falsker är och har en annan kär,
Den liknar jag wid wildda djur som uti skö-
gen är.

2. Man får med möda och besvär wan-
dra werlden omkring, Ja säll och lycklig är
wist den, som har ett stadigt sinn; Ja den
har winning nog, den skattar jag långt högre
än falska menniskor.

3. Den yngsta bördan jorden bär, är
Kärleksbördan wist, Jag öfvermåner måneen.

gång, att jag dig aldrig sett; Då wore jag
den sorgen qwitt som mig så hårdt har qwåldt,
Som qwåller mig ehwar jag går, ja intill
grassens brädd.

4. Den kärlek liknas wid en snö, som
fallit i April, När du far bort då will jag
dö och mer ej wara till; Så hjälper Gud of
wisserlig att lefwa gladelig, Men ingen högre
skattar jag än lilla wännen min.

5. Som wädrer blås och vinden fall, så
är kärleken din, Du tänker till att narra
mig, det har du i ditt sinn: Du tänker till
att söka dig en rikare än jag, Det får du
göra som du will, det är din egen sak.

6. Nu saknar jag min lilla wän, mitt
ena tidsfördrif, När får jag skåda dig igen,
wid hålsa och med lif? När får jag skåda dig
igen, mitt hjerta fröjdar sig, Utöfwer all den
redlighet, Som du har wisat mig.

7. Som Solen under Himlen klar, hon
långtar till sitt rum, Så gör och jag till
dig min wän hwar timme och hwar stund;
Hwar dag är som en månad lång, hwar
månad som ett år, Wist gör det mig en hjer-
tans sorg, om jag dig aldrig får.

8. O! höga himmel som allt ser! Tag
bort mitt unga lif, Med gråtande ögon jag
till dig flyr, Du mig ej öfwergif; Kom lof
mig af de bojorna, som fånglat hjertat mitt,
Och om du det ej sjelfwer gör, Bli jag dem
aldrig qwitt.

Den Femte:

Se blom-
lunden begynner sig att

wisa Och träden de knoppas och jorden får
grön, Och göken han gal i den högaste top-
pen. Och lärkan hon spelar i den ljufwaste
lund: Och nu de glada dar Sin början ta-
git har Se liljorna på marken, se huru de
sig parar Och turturdufwan hon öfwer jor-
den sig glå'r.

2. Linden hon växer så högt upp i ber-
gen Men högare står lilla wän i tankarne
hos mig, Lik som den ädla och dyrbara pal-
men, Som växer den tiden och blomstrar
så skönt; Af ädlaste lind Och rosenröda kind,
Förr har du varit den trognaste bland alla,
Ja, förr har du varit aldrakärasten min.

3. Förr har du varit den trognaste bland
alla Ja förr har du varit likt windruswan
skär, Du liknar du mera den törne och tistel,
Som alls ingen frukt mer än taggarne bär,
Hwad skulle det till Om jag dig säga vill
Att mången falsker turga gjort wännen min
otrogen Dersöre får wi skörda vår wänskap
till slut.

4. Nog wet jag att du dig en rikare kan
leta, Ja en som med tiden blir rikare än jag,
Ja en som har pengar och stort sig wände-
rar, Men intet kan lefwa dig till nöje och
behag, Men afka dig wäl för Att du det
intet gör, En gång tör du det ångra och ej
kan omåndrat, Se'n får du sucka tröstlös,
minnsötaste du.